

Vulpea și țapul

Gheorghe Asachi

Un bărbos țap cornuratic,
Cu o vulpe, dineoare
Se dusesse la văratic
Ca să facă-o vânătoare.
Țapu-i tont, dar fumuratic,
Soțul său e viclean practic.

Însetați ambii de căldură,
Într-un puț s-au coborât;
După ce prin beutură
Pofta lor au răcorit,
Zis-au vulpea: Eh, cumetre,
Nu-i destul a s-adăpa;
Dintr-aceste oable pietre
Oare, zi-m, cum vom scăpa?

Deci eu cred ca să te faci
Țap cu minte și ghibaci
Și-n a puțului părete
Brâncele-ți întinde drept,
Apoi eu pe a tale spete
Și pe cornul înțelept
Voi sui și până-n sară
Teafăr te voi scoate-afară.
Atunci țapul au strigat:
Bravo, ce plan minunat!
La aceste câtu-i Prutul
Nu m-ajungea priceputul!

Însă vulpea nu se-ncurcă,
Ce din puț pre țap se urcă
Și ajungând sus pre pământ
Face țapului cuvânt
Prin îndemn către răbdare,
Ce-i virtute foarte mare,
Zicând: Dacă maica fire
Dramuri Ț-ar fi dat de minte
Măcar cât în barbă-ai fire,
Apoi în puț mai înainte
De-a intra tu ai gândi
De-acolo cum ai ieși.
Deci en vezi acuma, țape,
Din puț cine să te scape,

POEZII ONLINE

Ș-apoi ie mai bine samă!
Iartă dacă eu m-am tras,
Dar un interes mă cheamă,
Care nu pot ca să-l las

Orice lucru-nființezi
Rezultatul să-i prevezi.